

Nr 513

Av herrar **Bengtsson** i Göteborg och **Braconier**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 66, med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 66 av år 1957 med förslag till förordning angående ändring i förordningen av den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt föreslås att endast de i § 3 a) i 1945 års nöjesskatteförordning angivna nöjestillställningarna skulle befrias från nöjesskatt, medan de i § 3 b) upptagna revy-, kabaret- och varietéföreställningarna även i fortsättningen skulle beskattas.

Enligt 1940 års nöjesskatteförordning var beskattningen differentierad efter tre skilda taxor. De nu till befrielse föreslagna tillställningarna hänfördes till den lägsta taxan, taxa I, medan varieté- och kabaretföreställningar föllo under taxa III, som var den högsta. Begreppet »revy» förekom icke i lagtexten, men enligt vedertagen praxis beskattades revyerna efter taxa I, i den mån de voro att hänföra till teaterföreställningar. Såsom departementschefen anförde i proposition nr 344 till 1945 års riksdag hade det dock visat sig, »att vid tillämpningen av 1940 års nöjesskatteförordning betydande svårigheter uppkommit, då det gällt att avgöra, huruvida vissa slag av nöjestillställningar, framför allt varieté- eller revyeföreställningar, skulle beskattas efter taxa I eller efter den avsevärt strängare taxa III». Det var dessa gränsdragningssvårigheter, som voro det väsentliga motivet, när de skilda taxorna 1945 slopades för att ersättas av en enhetlig taxa av 15 %.

1954 års nöjesskatteutredning medgav, att ett slopande av den nuvarande punkten a) i 3 § givetvis skulle komma att medföra vissa gränsdragningssvårigheter gentemot revy-, kabaret- och varietéföreställningar, som återfinnas i punkt b), men hävdade att den praxis, som på sin tid utvecklade sig i fråga om valet av taxa, kunde ge ledning för bedömningen. Denna ståndpunkt har departementschefen intagit i propositionen, där han även framhåller att svårigheter skulle uppstå, därest gränsen flyttades, så att den droges mellan kabareter och varietéer å ena sidan och cirkusföreställningar å den andra. Det är mot bakgrunden av vad ovan anförts beträffande den tidigare gränsdragningen svårt att dela departementschefens ståndpunkt.

De minsta svårigheterna torde utan gensägelse uppstå, därest man till det skattefria området hänför samtliga angivna föreställningar på teater.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 271 till 1940 års riksdag yttrade dåvarande finansministern beträffande valet av taxa för revy föreställningar: »Uppfattningen att revy föreställningar borde beskattas hårdare än andra teaterföreställningar kan jag däremot icke dela. Det konstnärliga värdet hos såväl revy- som andra teaterföreställningar kan vara växlande, lika väl som den individuella uppfattningen om föreställningarnas värde. Att på detta område åstadkomma en objektiv och rättvis gränsdragning synes mig icke möjligt. Liksom nu torde därför alla slags teaterföreställningar böra i skattehänseende behandlas lika.» Detta uttalande torde ha varit utgångspunkten för den praxis beträffande taxesättningen för revy föreställningar, som redovisats ovan. Omdömet vidhölls av finansministern i proposition nr 344 till 1945 års riksdag och avsåg där »nöjestillställningar, som nu äro hänförliga till taxa III».

För den skillnad, som gjorts i propositionen mellan revy- och teaterföreställning, finnes icke någon konstnärlig motivering. Ett bibehållande av nöjesskatten för dessa föreställningar innebär icke heller något större skattebortfall, då av till 2,9 miljoner kronor beräknat skattebortfall för all teaterverksamhet endast en mindre del influtit från revy föreställningar. Varken finansiella skäl eller en kvalitetsbedömning kan leda till annan bedömning av de relativt fåtaliga varieté- och kabaretföreställningarna än vad gäller revy föreställningarna.

I anledning härav får vi sålunda hemställa,

att riksdagen måtte besluta om sådan ändring av förordningen att revy-, kabaret- och varietéföreställning, som äger rum på teater, måtte befrias från nöjesskatt.

Stockholm den 12 mars 1957

Bengt Bengtsson

i Göteborg

Jean Braconier